

LBRIS

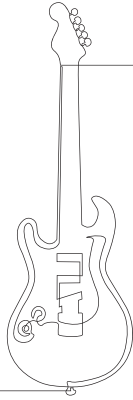
We know
books

A. R. MARIAH

ADICTII

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

PLAYLIST:

Josephine by Reamonn

Medicine Man by Dorothy

Hatefuck by Cruel Youth

Through the late night by Travis Scott

The colour Violet by Tory Lanez

Shout to the heart by Bon Jovi

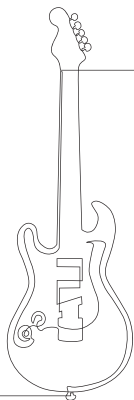
Take my breath by Berlin

Too Late by The Weekend

LIBRIS

We know
books

CAPITOLUL 1

Vârsta: 11 ani

Imediat ce am ajuns acasă de la școală, mama m-a trimis să îl chem pe Luca la parter. Apăs pe clanța ușii de la camera lui și o deschid încet. Nasul mi se încrețește din cauza mirosului de băutură care plutește prin aer.

— Luca? îl strig stresată pe fratele meu mai mare.

Tata a dispărut de o lună. Ochii roșii și înlăcrimați ai mamei sunt un indiciu destul de clar că veștile urmează să fie proaste.

— Cară-te! bubuie vocea lui, iar inima mea tresare speriată.

Îmi mușc buza și îmi spun să fiu curajoasă. Tot timpul m-a intimidat. Suntem la poli opuși. Fratele meu a fost mereu oaia neagră a familiei, în timp ce eu eram fetița model. Furia din vocea lui îmi face pielea să se zbârlească. Înghit în sec, tentația de a fugi acaparându-mi mintea. Aș vrea să îi spun mamei că m-a gonit și că nu a vrut să asculte. Îmi amintesc de ochii ei plin de lacrimi și chipul obosit. Nu! Trebuie să fac asta, îmi impun.

— Luca! Te cheamă mama! spun mai hotărâtă, deschizând ușa larg. Primul lucru pe care îl văd este ecranul calculatorului. Sau mai degrabă imaginile ciudate la care se uită fratele meu.

Gura mi se deschide, întrebându-mă dacă am văzut bine. Mă uit stupefiată la trupurile bărbaților dezbrăcați care sunt lipiți unul de altul. Niște sunete ciudate ies din boxe.

Ce naiba?

— L-Luca? vocea îmi tremură când șoptesc numele.

Fața fratelui meu se întoarce spre mine. Tot chipul îi este roșu și transpirat. Fac ochii mari, iar privirea îmi fuge din nou spre calculator.

Luca începe să apese la nimereală pe butoane și apoi închide laptopul lăsând ecranul în jos cu o pocnitură.

— Morții mei! Închide-te! Astrid, ieși naibii din camera mea! țipă încă o dată și nu trebuie să îmi repete.

O zbughesc, aproape împiedicându-mă din cauza genunchilor mei moi. Mă prind cu mâna de balustradă și cobor scările în fugă.

Mama e încă pe canapeaua din sufragerie, ștergându-se la ochi și corpul i se zguduie cu suspine.

— Mami? o întreb încet.

Își ridică privirea spre mine și se încruntă ușor.

— Unde e Luca? mă întrebă.

Încerc să îmi forțez creierul să inventeze o scuză bună pentru ea. Se uită la bărbați dezbrăcați? Aș putea să îi spun asta, deși nici eu nu înțeleg prea bine.

Nu ar fi trebuit să fie fete?

Până acum, deși am 11 ani, am văzut deja câteva scene de sex prin filme, dar au fost mereu între bărbați și femei. Asta e prima dată când aflu ca e posibil să fie și între băieți.

Gândul mă miră și mă dezgustă puțin.

— Ăă, este în camera lui...

— Sunt aici!

Îl privim amândouă pe Luca care vine grăbit de sus. Roșeața i-a mai dispărut din obraji, dar tot are un aspect... ciudat.

Mama oftează. Încă un sunet plin de amărăciune îi părăsește buzele. O senzație de anxietate îmi cuprinde corpul.

— Tatăl vostru nu se mai întoarce. Nu a pățit nimic rău, așa cum credeam, dar se pare că ne-a părăsit. M-a sunat aseară și a zis să nu îl mai caut. A plecat definitiv.

Gura mi se deschide. Mă cuprinde o durere bruscă de burtă. Încerc să procesez ce tocmai am auzit, iar Luca e la fel de șocat ca și mine.

Se uită la mama de parcă tocmai i-au crescut două capete și clatină din cap. Apoi șoptește neîncrezător:

— Glumești, nu?

Mă uit la mama și îmi dau seama că nu e o glumă. Se simte de parcă a căzut cerul peste mine. Ochii mi se umezesc și încerc să mă abțin, ca să nu o supăr pe mama și mai rău, dar cuvintele îmi zboară singure:

— Tata nu ne-a părăsit, nu e adevărat, poate e o greșeală!

Mama se șterge la ochi și ne anunță, mângâindu-mă pe cap:

— Mi-aș dori, dar, din păcate, este adevărat. Am vrut să vă feresc de vestea asta încă o perioadă, dar nu se poate. În ultima lună am consumat toate economiile căutându-l. Având în vedere că eu nu lucrez, am ajuns la fundul sacului. Va trebui să mă angajez și să ne găsim altă casă. Nu ne mai permitem să locuim aici.

— Nu! Nu vreau să plec de aici! țip într-un final, după ce îmi revin din amorțeala provocată de șoc.

— Din păcate, nu avem ce face. O să ne mutăm altundeva. Am vorbit cu o prietenă mai veche și mi-a promis că mă ajută cu un job într-un cartier din sudul Chicago-ului. Ca asistentă medicală la un spital. Slavă Domnului că am licențiere pentru asta! Probabil că tot acolo, în zonă, vom căuta un apartament de închiriat.

— Chicago?! strigă Luca, ca și cum abia acum ar fi înțeles ce a zis mama.

O privesc și nu îmi vine să cred. O să îmi pierd toți prietenii de aici. Gândul mă sperie și mă întristează.

— O să rămânem săraci? șoptesc o altă întrebare, care mă sperie la fel de tare.

Mama încearcă să îmi zâmbească, dar fața ei se crispează și mai mult.

— Nu, draga mea. Nu vom mai avea aceeași viață ca până acum. Va trebui să ne mulțumim cu mai puțin și va trebui să gestionăm mai bine banii, dar vom supraviețui.

Ne îmbrățișează pe amândoi plângând încetișor, apoi își șterge lacrimile, părând foarte hotărâtă.

— O să fie bine, o să ne descurcăm! Întotdeauna ne-am descurcat, ne spune încurajator.

Toată seara mă documentez temeinic pe internet și realizez, cu amărăciune, că ne-a mințit. Aproape toate cartierele din partea de sud al Chicago-ului arată înfiorător, casele părând pe jumătate dărâmate.

O lacrimă mi se scurge pe obraz. Adorm plângând, strângând-mi ursulețul de pluș la piept.

Peste 2 săptămâni

Mă plimb tristă prin această casă în care locuim de ieri. *Casă* e un fel de a spune, este un apartament într-o clădire de locuințe sociale. Un bloc gri, complet deprimant, care este crăpat în diferite porțiuni. Până să ne mutăm aici credeam că toți oamenii locuiesc la casă cu curte. Clădirea asta are 13 etaje.

Mă trece un fior. Dacă se dărâmă și o să murim cu toții?

Acum zece minute am ieșit împreună cu Luca să vedem împrejurimile, dar am decis să ne întoarcem destul de repede. Pe strada de lângă locuința noastră, niște bărbați se băteau și se amenințau între ei că se omoară.

Luca trece pe lângă mine ca o furtună și mă țin după el pentru că îmi e frică să rămân singură pe aici. Pare extrem de furios și deschide ușa blocului de parcă are ciudă pe ea.

Îmi frec brațele când stăm unul lângă altul în scara blocului.

Aud bâzâitul ce răsună de sus pe măsură ce coboară liftul și mă întreb dacă zgomotul e normal sau liftul are o defecțiune și o să cadă cu noi. Am mai fost cu liftul înainte, când mergeam la tata la birou sau în concedii la hotel, dar acele lifturi erau complet diferite de acesta, care pare mai degrabă o cutie foarte îngustă și întunecată.

Intrăm și, deși stăm de părți opuse ale liftului, simt răsufierea lui Luca în față când respiră. Apasă pe butonul pentru etajul apartamentului nostru. Îmi mușc buza, clipind ușurată când ieșim din încăperea strâmtă.

Pe holul de la etajul nostru, stau trântiți pe jos doi copii, o fată și un băiat. Fata este dolofană, blondă și pare de vârsta mea.

Băiatul este cu totul altă poveste. Este slab, are părul scurt și brunet și are în mână o chitară la care cântă încetșor. Ochiul lui imenși se

întorc spre mine și îmi aduc aminte de o un pui de căprioară, pe care l-am văzut mai demult, pe *Animal Planet*. Ne studiază pe mine și pe Luca, iar eu mă fâstăcesc ușor.

Îi fac totuși cu mâna, reticent, face și el înapoi. Mă întorc spre fratele meu, care și el îi analizează.

— Bună! Noi tocmai ne-am mutat aici. Rup eu tăcerea.

Fata blondă se ridică și vine spre noi. Observ că este foarte scundă. Când suntem față în față, ochii ei sunt la nivel cu bărbia mea.

— Hei! Eu sunt Lydia, iar el este Royce, vărul meu, gesticulează spre băiatul care încă stă nemișcat pe jos. Ochii lui sunt îngustați spre mine.

— Astrid. Și el e fratele meu, Luca. Încântată de cunoștință! recit formula pe care și-o spun adulții când cunosc persoane străine și îi zâmbesc cât pot de draguț.

Poate o să îmi fac o prietenă nouă. Ideea mă entuziasmează și o speranță mică își face loc în mintea mea. Poate, până la urmă, o să fie ok cu locuința asta socială.

— Când ați venit? întrebă Lydia curioasă.

— Ieri, răspunde Luca, uitându-se spre băiat.

Royce, în sfârșit, se ridică și se apropie de noi cu pași nehotărâți. Ochii i se tot plimbă între mine și Luca precum o minge de ping-pong.

Se fixează asupra mea și un mic început de zâmbet îi înflorește pe buze. Întinde mâna și gestul lui mă surprinde, dar îmi revin imediat.

Îi ating degetele și nu știu de ce pielea îmi furnică acolo unde se conectează cu a lui.

— Royce.

— Astrid, șoptesc timid.

Îl studiez mai bine de la apropiere. Are o aluniță mică pe obraz, fix în dreptul nării stângi.

Aud o ușă cum se trânteste și, când îmi întorc capul, observ că Luca a dispărut. Probabil nu îl interesează cei doi copii, pentru că sunt de vârsta mea și nu consideră că trebuie să îi bage în seamă. Se crede superior pentru că este mai mare.

— Stați fix lângă noi, remarcă Royce.

— Câți ani ai? răsună vocea Lydiei.

— De abia am împlinit 11 ani. Voi?

— Și eu am tot 11! Royce e mai mare cu un an, spune fata blondă.

Încuviințez din cap și aud din nou ușa deschizându-se.

— Astrid! Vino, te rog! mă strigă vocea mamei.

O senzație de dezamăgire mă cuprinde. Le zâmbesc celor doi și fac pași în spate.

— Trebuie să plec. Mai vorbim altă dată!

Royce face cu mâna, iar Lydia spune entuziasmată:

— Ok! Ne mai vedem!

În seara aia mă culc mai liniștită. Poate că nu va fi atât de rău aici având în vedere că deja ne-am împrietenit cu niște copii care par drăguți și sunt vecini de apartament cu noi. De abia aștept să vorbesc din nou cu ei!

Vârsta: 14 ani

Mă holbez la ecranul telefonului. Notificarea lui îmi face inima să bubuie.

Royce: Suntem în fața clădiri. Vii și tu?

Înghit în sec și îmi mușc buza pentru a-mi opri un zâmbet. Urăsc felul în care reușește să mă facă să mă simt atât de extaziată, cu un simplu mesaj prietenos.

Totul a început acum trei ani, când ne-am mutat aici. A fost nevoie doar să îmi atingă mâna. De a doua zi, am format o prietenie strânsă cu cei doi verișori.

Din păcate, foarte curând după aceea, am început să am sentimente pentru băiatul mai mare cu un an decât mine. Erau inutile pentru că nu erau reciproce.

În ultimul an, am observat un fapt destul de dureros. Ochii lui erau ațintiți, mai mereu, în direcția fratelui meu mai mare.

Se uita la el de parcă era soarele și luna.

Iar eu muream, puțin câte puțin, în fiecare zi.

Am început să îl urăsc pe Luca. Nu era corect.

Nu eram sută la sută sigură dacă Royce chiar... îl plăcea pe fratele meu. Gândul în sine îmi provoacă o greață apăsătoare în stomac.

Și nici măcar nu aveam cum să îl întreb dacă avea sentimente pentru Luca. Aș fi părut nebună.

Așa că am suferit în liniște.

M-am schimbat mult de când am venit aici. Pot spune că radical.

Royce și Lydia m-au integrat în grupul lor de prieteni. Așa m-am apucat de fumat și de băut. De fumat acum doi ani și de băut acum un an, adică anul trecut.

Viața mi se ducea în jos și nu găseam puterea să îmi pese prea tare. Deveneam ca fratele meu și, în adâncul sufletului, mă uram pentru asta.

Deveneam din ce în ce mai tristă.

Am încercat să ascund asta de mama. Nu că ar fi fost nevoie, oricum nu prea avea timp pentru mine. Era prea ocupată făcând ture peste ture la spital, de zici că se mutase acolo, pentru a ne descurca cu banii. Eram singuri acasă, mai mereu.

Gândul îmi strică toată starea de spirit.

Apăs mai tare pe ecran. Vreau să sparg telefonul, dar asta ar demonstra cât de slabă sunt într-adevăr.

Închid ochii, spunându-mi că trebuie să mă adun. După ce mă mai calmez, îmi trag pe mine un hanorac negru și niște blugi.

Când ajung în fața clădirii îi văd la câțiva metri distanță. Stau toți adunați într-un colț, iar fumul plutește în aer din direcția lor.

Râsetele răsună în liniștea nopții și, brusc, mă simt geloasă. Cum pot să fie atât de fericiți în timp ce eu lupt cu depresia?

Nici măcar nu mai știu cine sunt.

De când ne-a părăsit tata, lucrurile au devenit complicate. Și mai triste. Pentru mine și pentru mama. În casă puteai mirosi pierderea lui. Fotografiele sunt acolo doar să ne aducă aminte de ce am pierdut. Luca a depășit momentul foarte bine. Se pare că noua noastră viață i se potrivește mult mai bine decât cea veche.

Tot cheful de a discuta cu prietenii mei dispare. Chiar dacă *el* este acolo. Oricum probabil acum flirtează cu fratele meu.

Simt cum mă crispez toată. Vreau să mă întorc înapoi și să îmi petrec tot restul nopții plângând, cel mai probabil.

— Astrid! se aude vocea lui Royce strigându-mă și înghit în sec.

Acum nu mai pot să mă fac nevăzută și să mă car.

Îmi forțez picioarele să meargă până în direcția lor, iar brunetul mă strânge în brațe. Așa se salută el cu toate prietenele lui. Un sunet îmi rămâne blocat în gât. Unul patetic și demn de toată mila.

Pentru că am ajuns în ultimul stadiu al îndrăgostirii mele de el, nu mă pot abține și inspir adânc mirosul lui, pe care îl cunosc atât de bine.

— Vrei un *joint*?

Scutur din cap și mă îndepărtez. Îi zâmbesc fals, iar când se încruntă, îmi dau seama că a observat că e ceva în neregulă cu mine.

Cineva își trânteste brațul pe umerii lui și observ că este Luca. Inima mi se strânge dureros.

E ca și cum m-a înjunghiat.

Nu plânge, Astrid, îmi tot repet în cap. O caut pe Lydia cu privirea și o văd pe o bancă, discutând cu sora lui Royce. Nu mai suport să stau lângă cei doi băieți și mă îndrept spre ele.

Mă trântesc pe bordura dură și îmi trag gluga peste cap. Un mic tremurat mă cuprinde și îmi frec brațele pentru a mă încălzi.

— Astrid, ce faci? întreabă Lydia, cuprinzându-mă în brațe.

Aș vrea să îi spun: *Vreau să mor*. Bineînțeles că aleg calea cea sigură, pentru a evita niște întrebări la care nu vreau să răspund.

— Bine, voi?

Julia își inspectează unghiile și îmi aruncă o privire scurtă, pe sub genele ei false. Mă pleoștesc și mă uit din nou spre Royce.

Luca și-a luat mâna de pe umerii lui. Răsufu ușurată, dar nu durează mult. Pulsul începe să îmi răsune în urechi. Îi fură țigara dintre degete și schimbă între ei niște zâmbete secrete.

Nu ar trebui să fiu geloasă pe fratele meu.

Dar atunci de ce de fiecare dată când sunt unul lângă altul, simt cum ceva în mine putrezește?

— Auziți! Cine vrea să ne jucăm *Adevăr sau provocare*? strigă o voce.

Proape toți răspundem afirmativ și, în scurt timp, stăm în poziție turcească într-un parc din apropiere. E trecut de 00:00 noaptea, dar așa e mai mereu.

Am băut deja două beri și capul îmi vâjâie. Nu ar fi trebuit să le dau atât de repede pe gât.

În apărarea mea, pot să spun doar că dorința de a-mi amorți sentimentele a câștigat. Mirosul puternic de marijuana îmi inundă narile și nici nu trebuie să investighez cine o fumează. Deja știu.

— Astrid, e rândul tău, spune vocea lui.

— Rândul meu să ce? chicotesc.

Rândul meu să fiu cu tine? Întrebarea îmi gâdilă limba, dar fac eforturi să nu scot pe gură ce gândesc.

— Rândul tău să mă întreb, răspunde amuzat Royce.

Facem contact vizual, iar ochii lui sunt întredeschiși și un zâmbet tâmp îi este lipit de față.

Este foarte atrăgător, s-ar părea că pentru ambele sexe.

Mă reazem cu mâinile în spate și strâng între degete o pietricică mică. Nu renunț până când nu îmi străpunge pielea. Deși nu mai simt nimic în suflet, am nevoie de acea presiune în degete ca să rezist.

— Adevăr sau provocare? îl întreb.

— Adevăr.

Bineînțeles. Lașule.

— Ești gay?

Întrebarea îmi scapă înainte să realizez ce am zis. Ochii mi se mijesc, iar Royce pare la fel de surprins ca și mine. Se uită în jur, iar fratele meu își lungeste gâtul în direcția mea.

— N-Nu, răspunde Royce.

— Atunci de ce ești împreună cu Luca? scuiplă plină de venin.

Expresiile celor din jur devin din ce în ce mai șocate, iar câțiva încep să râdă puternic. Blair aproape își dă sufletul când cade pe jos râzând, iar hohotele ei răsună în tot părculețul.

Nu o las să mă afecteze și îl fixez pe Royce mai intens cu privirea. Nu mă las bătută fără un răspuns.

— Nu suntem, neagă, iar eu scot un sunet batjocoritor.

Luca își lasă privirea în jos. Știu că urmează să mă certe mâine pentru asta, dar nu îmi pasă.

— Mă crezi proastă?

— Nu, Astrid. De ce ai crede că s-suntem împreună?

— Pentru că e evident!

Câțiva din grup mă aprobă, însă toți par intrigăți de discuția dintre mine și el.

— Deci, ești gay sau nu? continui să îl presez.

Oftează și își trece mâinile peste față.

— Nu, dar sunt bisexual dacă asta te interesează, recunoaște și își plimbă privirea spre cei din grup.

— Ți place de Luca, atunci?

Aștept să îmi răspundă cu respirația tăiată. Cred că am tensiunea 20 în momentul de față. Fratele meu se uită incredibil de urât la mine și eu îi arăt degetul mijlociu.

— Am răspuns deja la întrebarea ta. E rândul tău. Adevăr sau provocare, Astrid?

A evitat să îmi răspundă. Deja știu adevărul oricum. Poate să mintă cât vrea el, dar numai o persoană oarbă nu și-ar da seama.

— Hm... Provocare, îi rânjesc.

— Dezbracă-te până rămâi în sutien. Poți să te îmbraci din nou, când îți vine iar rândul.

Ridic o sprânceană.

— Vrei să mă vezi fără tricou, Royce? fac mișto de el, dar acea posibilitate mă face să mă simt în al nouălea cer.

Își dă ochii peste cap și gesticulează cu degetul spre hanoracul meu. Mi-l trag peste cap, odată cu bluza pe care o am pe dedesubt.

Aerul rece de primăvară îmi face pielea de găina. Privirea lui Royce coboară de-a lungul corpului meu. Aterizează asupra pieptului meu.

Rămâne ațintită acolo ceva timp. O senzație de satisfacție profundă mă cuprinde. Se uită la mine, la trupul meu, cu ceva aparte în ochii lui închiși la culoare.

Oare este ceea ce cred eu?

Nu, ar fi imposibil. Am fost mereu pentru el o fetiță mică și prostituată, cu care a avut ghinionul să se împrietenească.

Dar anul trecut, aproape peste noapte, m-am trezit cu o pereche de sâni care au început să atragă atenția băieților din cartier. Inclusiv a libidinoșilor. Și acum aparent și a lui Royce.

Mă vede.

Ne vine din nou rândul. Royce este deja la al doilea *joint*. Luca îl provoacă cu un rânjet tâmpit pe față:

— Te provoc să încerci Ecstasy.

Ochii mi se măresc și ceilalți din grup încep pe rând să îl roage pe fratele meu să își împartă pastilele cu ei. Așa că ne pune în palmă fiecăruia câte o pastilă galbenă.

Eu o arunc pe a mea.

CUPRINS

PLAYLIST: · 7	CAPITOLUL 13 · 127
CAPITOLUL 1 · 9	CAPITOLUL 14 · 139
CAPITOLUL 2 · 23	CAPITOLUL 15 · 149
CAPITOLUL 3 · 37	CAPITOLUL 16 · 159
CAPITOLUL 4 · 51	CAPITOLUL 17 · 165
CAPITOLUL 5 · 59	CAPITOLUL 18 · 173
CAPITOLUL 6 · 67	CAPITOLUL 19 · 181
CAPITOLUL 7 · 77	CAPITOLUL 20 · 193
CAPITOLUL 8 · 87	CAPITOLUL 21 · 205
CAPITOLUL 9 · 95	CAPITOLUL 22 · 213
CAPITOLUL 10 · 105	CAPITOLUL 23 · 227
CAPITOLUL 11 · 111	EPILOG · 237
CAPITOLUL 12 · 117	